

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/91/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114217790
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114217790.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D., právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho č. 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 1.432,99 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.07.2021, č.k. 17C/197/2014-361, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.432,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.432,99 eur od 07.03.2014 do zaplatenia v lehote troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému vo výške 100 % (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1 a 2 písm. e), § 2 písm. a), b), c), d) a e), § 3 ods. 1, 2 a 5, § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 3 ods. 1, § 39a, § 40a, § 52 ods. 2 až 4, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“) a vecne tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ podpísali dňa 01.12.2005 listinu označenú ako „Zmluva o úvere uzavretá doleuvedeného dňa v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka“ č. 9190082 (ďalej aj len ako „zmluva o úvere“). V rámci zmluvy o úvere sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi 14.000 Sk (464,71 eur) dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 1.960 Sk s tým, že celkovo zaplatí čiastku 15.960 Sk v dvoch dvojtýždňových splátkach po 7.980 Sk, počnúc dňom 15.12.2005. Zmluva o úvere, ktorú uzatvorili zmluvné strany súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v ktorej bol žalobca ako dlžník identifikovaný ako fyzická osoba (menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu) a nie údajmi typickými pre podnikateľa, preto sa na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzťahujú ust. Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch resp. o ochrane spotrebiteľa. Právny základ záväzku sa spravuje ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka), pričom posúdenie právneho vzťahu medzi stranami ako absolútneho obchodu nevyklučuje aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva - vzhľadom na predmet podnikania žalovaného (§ 52

ods. 3 Občianskeho zákonníka), súd prvej inštancie preto aplikoval aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca má postavenie spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka), pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o úvere spĺňa charakteristické prvky (zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, formulárové zmluvy, kde spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť ich obsah). Špeciálna právna úprava zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka majú prednosť pred všeobecnou právnou úpravou Obchodného zákonníka, a je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie zistil, že v zmluve o úvere absentuje uvedenie náležitosti spočívajúcej v uvedení ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch), v dôsledku čoho je možno považovať uvedenú zmluvu o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú. Dohodnutú zmluvný úrok z omeškania 0,25 % denne súd prvej inštancie vyhodnotil rovnako ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto absolútne neplatnú s poukazom na ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (minimálne pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka), ako aj neprimeranú sankciu, ktorú znáša spotrebiteľ a v rozpore s právnymi predpismi, keďže pri občianskoprávných vzťahoch (ktorým je aj vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy) možno dohodnúť úroky z omeškania len v súlade s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. Ako neprijateľnú a neplatnú vyhodnotil súd prvej inštancie zmluvnú podmienku v bode 05. Všeobecných podmienok pre poskytnutie úveru (ďalej len „VPP úveru“), ktorá je formulovaná ako možnosť predložiť zamestnávateľovi osobitne uzavretú dohodu o zrážkach zo mzdy a nie je formulovaná ako dohoda o zrážkach zo mzdy, teda zmluvné dojednania o dohode o zrážkach zo mzdy nie sú žalobcom resp. oboma stranami podpísané a preto nebola dodržaná písomná forma dohody v zmysle ust. § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere je podľa súdu prvej inštancie právnym úkonom, ktorým sa v danom čase obchádzala regulácia spotrebiteľských zmlúv upravená v Občianskom zákonníku a osobitných zákonoch, teda konanie žalovaného v skutočnosti zastieralo poskytnutie spotrebiteľského úveru. Z tohto dôvodu bol podľa súdu prvej inštancie právny úkon (zmluva o úvere) absolútne neplatný aj pre obchádzanie zákona (§ 39 Občianskeho zákonníka) a doplnil, že konanie zastierajúce poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru je nekalou praktikou a neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou neplatnosť celej zmluvy o úvere podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka (čl. 14 ods. 1 a ods. 2 rozhodnutia Súdneho dvora týkajúce sa smernice 93/13/ EHS - nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách vo veci C-168/05 Elisa María Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL). Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca uhradil žalovanému peňažné prostriedky v sume 1.367,93 eur (41.210 Sk), čo vyplýva z potvrdení o vkladoch zo dňa 16.06.2005, 23.06.2005 a 23.03.2007, resp. z predloženého prehľadu splátok a pokút ku dňu 28.07.2007, súčasne uhradil žalovanému aj poplatok za poskytnutie úveru v sume 65,06 eur, a to ja napriek tomu, že zmluva o úvere neobsahovala údaj o RPMN. Žalobca tak žalovanému uhradil celkovo 1.432,99 eur. Neplatnosť zmluvy o úvere ako celku z dôvodu, že obsahuje mnoho neprijateľných podmienok a z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného tým, že prijal od žalobcu viac, než na čo mal nárok. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 1.432,99 eur s poukazom na ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zákonný úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, ako si ho žalobca uplatnil v žalobe. Vo vzťahu k premlčaniu uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka) vyvodil, že žalobca so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere dňa 01.12.2005 a o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel po porade so svojím právnym zástupcom, kedy mu udelil plnomocenstvo (07.03.2014). Žalobca dňa 25.03.2014 doručil žalobu na súd (Okresný súd Košice II) v rámci 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby, preto vyhodnotil námietku premlčania zo strany žalovaného ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a zohľadňujúc úspech žalobcu v konaní, súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov súd prvej inštancie rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Výslovne odmietol posudzovanie žalobcu ako spotrebiteľa. Skutočnosť, na čo konkrétne bol žalobcom následne poskytnutý úver aj využitý, žalovaný neskúma, navyše dlžník nemá informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov, preto žalovaný nie je toho názoru, že musí viesť či žalobca (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako

deklaroval v zmluve o úvere. Konštatoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný (s odkazom na uznesenie Okresného súdu v Trebišove zo dňa 25.11.2010, sp.zn. 6Er/699/2009). Podľa jeho názoru je potrebné akceptovať dobrú vieru žalovaného, s ktorou do právneho vzťahu vstupoval, ktorá argumentácia je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa (s odkazom na rozhodnutie ESD, C-464/01). Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia namietal, že v danom prípade nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže žalobca plnil na základe platne uzatvorených zmlúv o úvere, ktoré nikdy neboli právoplatne vyhlásené za neplatné, rovnako tak právny dôvod na plnenie z týchto zmlúv nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný namietal, že nárok žalobcu zo zmluvy o úvere sa premičal v subjektívnej premičacej lehote v celom rozsahu, keď vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení zákona môže domáhať v subjektívnej (2-ročnej) lehote od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel, ktorá lehota žalobcovi márne uplynula a v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premičacej lehoty aj s poukazom na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.06.2018, č.k. 17Co/263/2017-82 (najmä ohľadne vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorého neakceptovanie by podľa žalovaného malo za následok pripustenie porušenia zásady „neznalosť práva neospravedlňuje“ a ohľadne nesprávneho konštatovania, že sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel až pri návšteve svojho právneho zástupcu). Žalovaný so žalobcom uzatvoril zmluvu o úvere v zmysle Obchodného zákonníka, a aj keď skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, táto skutočnosť však nijak nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie, pretože v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nemohol mať vedomosť a ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 11.10.2021, v ktorom uviedol, že trvá na tom že vzťah zo zmluvy o úvere je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka (s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) z 02.06.2013, sp. zn. II. ÚS 329/2013-15, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo14/2014). Podľa žalobcu je právny názor žalovaného absolútne nesprávny už zo samotnej podstaty spotrebiteľského práva, že právne predpisy určené na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevyklučuje. Uviedol, že podľa neho nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka ako reálneho kontraktu. Žalobca nesúhlasil ani s právnym posúdením veci žalovaným v otázke premičaniu nároku a poukazyval na to, že kľúčovým je posúdenie otázky začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa zo zákona vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. S odkazom na ust. § 107 Občianskeho zákonníka žalobca upriamil pozornosť na to, že o tom, že sa na jeho úkor obohatil žalovaný, sa dozvedel až pri prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorého vyhľadal za účelom usporiadania vzťahov so svojimi veriteľmi, kedy mu udelil plnú moc na zastupovanie v konaní, pričom skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom nebol v predmetnom konaní nijako preukázaný. Skutočnosť, že žalobca platil svedčí o tom, že bol presvedčený o tom, že adresát má nárok na plnenie. Poukázal na početnú judikatúru, v zmysle ktorej pre začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť a je teda rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal (uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 413/2013, rozhodnutie NS SR z 23.02.2011, sp. zn. 5Cdo/121/2009, uznesenie Krajského súdu Nitra z 29.04.2019, č.k. 6Co/5/2019–135). Žalovaný tak na prejednávanej prípad aplikuje nesprávny výklad subjektívnej premičacej doby, na základe čoho sa absolútne nezaobera subjektívnou skutočnosťou – existenciou skutočnej vedomosti žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ žalovaný vo vzťahu k určaniu momentu začatia subjektívnej premičacej doby poukazuje na zásadu „neznalosť práva neospravedlňuje,“ je podľa žalobcu potrebné poukázať na to, že tento princíp v danom prípade musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu, a to princípu ochrany spotrebiteľa (rozhodnutie NS SR z 16.01.2013, sp. zn. 6MCdo/9/2012, nález ÚS SR z 09.06.2020, č. I. ÚS 51/2020, z 11.02.2021, č. II. ÚS 502/2020, z 12.02.2020, č. III. ÚS 43/2020). Na

základe uvedených skutočností je tak podľa žalobcu zrejme, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia nemohla v prejednávacom prípade uplynúť, a teda že žalobcom uplatnený nárok nie je možné v žiadnom prípade považovať za premlčaný. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napádanom rozsahu ako vecne správne a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Neskôr žalobca podaním doplnil výber z najnovšej rozhodovacej praxe NS SR, ktorá potvrdzuje správnosť jeho tvrdení, týkajúcich sa začiatku a plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatneného spotrebiteľom v konaní pred súdom.

5. Žalovaný sa k vyjadreniam žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 CSP).

8. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovaným, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

9. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalovaný výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

10. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

11. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom k 01.12.2005), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

12. Podľa ust. § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon sa nevzťahuje na zmluvy, na ktorých základe sa vyžaduje, že spotrebiteľ úver splatí v lehote nepresahujúcej tri mesiace alebo maximálne štyrmi splátkami v lehote nepresahujúcej 12 mesiacov.

13. Podľa ust. § 2 písm. a), b), c), d) a e) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou 1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere, 2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb, ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru, a poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

14. Podľa ust. § 3 ods. 1, 2 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo

podnikania. Pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce informácie.

15. Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

16. Podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva ďalej obsahuje

a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6,

b) sankcie za porušenie zmluvy,

c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,

d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

17. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

18. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

19. Podľa ust. § 39a Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

20. Podľa ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

21. Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

22. Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

25. Podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

26. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

27. Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

28. Podľa ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

29. Podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

30. Podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

31. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (účinného ku dňu vzniku omeškania), výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

34. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

35. Naplnenie žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov odvolací súd nezistil.

36. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v danej veci vyvodil, že zmluvu o úvere uzavretú medzi žalobcom a žalovaným je potrebné považovať spotrebiteľský vzťah. V prejednávanej veci je nepochybné, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalovaným ako právnickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcom ako fyzickou osobou, bola zmluvou formulárového typu, do obsahu ktorej nemohol žalobca zasahovať. Vzhľadom na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy o úvere, a to predovšetkým na údaje vyplnené v zmluve o úvere, mal žalovaný povinnosť preukázať nesporebiteľský charakter zmluvného vzťahu. Po preskúmaní obsahu uzavretej zmluvy o úvere je zrejmé, že táto okrem základných identifikačných údajov žalobcu (meno, priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo a číslo občianskeho preukazu) neobsahovala žiadne údaje o jeho zamestnaní (hoci žalobca mal podľa VPP úveru uzavrieť dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú podmienku súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatnú) a nebol identifikovaný ani ako osoba konajúca v rámci predmetu podnikateľskej činnosti. Nie je preto relevantná argumentácia žalovaného, že v čase poskytnutia úveru na výkon zamestnania nemusí byť žiadateľ o úver zamestnaný. Nesporebiteľský charakter zmluvy o úvere nebol zo strany žalovaného hodnoverne preukázaný, keď z obsahu zmluvy o úvere ani z predložených listín nevyplýva žiadny konkrétny súvis výkonu povolania s uzatvorením

zmluvy o úvere. Odvolací súd na okraj poznamenáva, že ak by súd pripustil argumentáciu žalovaného o tom, že zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, musel by ju nutne posúdiť ako zmluvu o úvere podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka. V predmetnej zmluve však absentuje podstatná náležitosť – záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ktorá skutočnosť by robila zmluvu absolútne neplatnou s následkom povinnosti vrátiť si navzájom prijaté plnenia. Je deklarované, že ide o zmluvu o úvere (a o poskytnutie úveru).

37. Ak teda súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu, na základe ktorej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver, a zároveň na uvedený vzťah aplikoval ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, postupoval správne. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom o spotrebiteľských úveroch z hľadiska formálnych náležitostí vyžadovala písomná forma zmluvy (§ 4 ods. 1) a predpísané obsahové náležitosti (§ 4 ods. 2 a 3). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve o úvere údaj o RPMN absentuje. Z uvedeného dôvodu potom možno vyvodiť, že v dôsledku úplnej absencie tohto údajového požadovaného zákona o spotrebiteľských úveroch je predmetný úver bezpoplatkový a bezúročný a žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške, v ktorej presiahli jeho platby úverom poskytnutú istinu, čo žalovaný žiadnym spôsobom v odvolaní nerozporoval.

38. Pokiaľ žalovaný namietal, že v danom prípade nejde o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že nenastal ani jeden z predpokladaných dôvodov stanovených v ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd odkazuje na nález ÚS SR z 12.05.2020, sp. zn. III. ÚS 43/2020, v zmysle ktorého bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch). Rovnaký záver vyplýva aj z uznesenia NS SR z 28.09.2021, sp. zn. 5Cdo 29/2021, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov pod R 15/2022, podľa ktorého: „Uvedené umožňuje dovolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (vzhlľadom na neskoršie zmeny a dopĺňanie odsekov v ustanovení § 11 ide v tejto veci o § 11 ods. 1).“

39. Ďalšou podstatnou otázkou, ktorú bolo potrebné v spore vyriešiť, bola otázka premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z už konštantnej judikatúry v otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri vydaní bezdôvodného obohatenia je potrebné uviesť, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu ako oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jej úkor obohatila. Oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Podľa uznesenia NS SR z 28.09.2021, sp. zn. 5Cdo 29/2021 (R 14/2022): „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.“ Rovnaké závery judikoval NS SR aj v ďalších rozhodnutiach (uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/79/2021 z 31.01.2022, sp. zn. 7Cdo/96/2020 z 28.02.2022, sp. zn. 8Cdo/189/2020 z 27.04.2022).

40. Vychádzajúc z uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, správne vyvodil súd prvej inštancie, že o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel po porade so svojím právnym zástupcom dňa 28.02.2014 (výzva adresovaná žalovanému, č.l. 4), po čom mu následne preukázateľne udelil plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní (07.03.2014). Tvrdenia žalovaného o neuskutočnení sa porady žalobcu s jeho právnym zástupcom považoval odvolací súd za nepreukázané a nedôvodné. Subjektívna premlčacia doba tak začala plynúť dňom,

keď sa žalobca skutočne dozvedel okolnosti, z ktorých možno bezdôvodné obohatenie vyvodit', t.j. dňa 28.02.2014 a uplynula dňa 28.02.2016.

41. Vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej doby poukazuje odvolací súd na uznesenie NS SR z 28.02.2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov pod R 15/2022, podľa ktorého: „Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky.“ Pre plynutie objektívnej premlčacej doby (a jej počiatku) vyplýva z citovaného rozhodnutia rozsudku Súdneho dvora z 22.04.2021 vo veci C-485/19, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C 42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. Z uznesenie NS SR z 28.02.2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021 (R 15/2022) vyplýva aj to, že vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej doby, je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia).

42. Vychádzajúc z toho, že žaloba bola podaná 25.03.2014 a ako aj z prezentovaných záverov o počiatku a plynutí tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby, žalobou uplatnený nárok žalobcu premlčaný nie je. Objektívna 10-ročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo – teda najskôr dňa 28.02.2007 (čo vyplýva z výzvy žalovaného na úhradu dlžnej sumy zo dňa 05.03.2007 (č.l. 156), keď platby žalobcu zo dňa 23.06.2005 a 16.06.2005, predchádzajúce uzavretiu zmluvy o úvere nemohli byť podľa odvolacieho súdu splátkami tohto úveru) a márne uplynula 28.02.2017. V rámci plynutia objektívnej premlčacej doby uplynula subjektívna 2-ročná premlčacia doba dňa 28.02.2016, preto ak žaloba bola podaná v rámci tejto doby dňa 25.03.2014, bola podaná včas.

43. Odvolaním žalovaného (konkrétnymi odvolacími námietkami) závery súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil výšku žalobcovi priznaného bezdôvodného obohatenia v sume 1.432,99 eur (uplatnenej žalobcom ako rozdiel uhradenej sumy spolu 1.897,70 eur a istiny úveru 464,71 eur), vrátane odôvodnenia priznania úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 1.432,99 eur od 07.03.2014 do zaplatenia, rozporované neboli. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepodrobil napadnutý rozsudok prieskumu v tejto časti a konštatovanie uvedeného vedie k záveru o správnosti posúdenia nároku žalobcu v uvedenom rozsahu ako dôvodného tak, ako to vyvodil súd prvej inštancie.

44. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

45. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).